

רי, נגד כפייה דתית, נגד סיפוח שטחים מקדשים ובעד פיתוח פשרה מציאותי — שיכיר באינטרסים של כל הצדדים בסיכוי סוף ישראל-ערב — כולל הפלסטינים. **יפתח כהן, רמת-גן**

הימים — ושיעמום

בקשר לביקורת על הסרט רוח החופש (העולם הזה 1967) של לואיס בוניאל, ברצוני להעיר: הסרט הישראלי הקצר בתחילת הערב וסרטו של בוניאל נעשו, מבחינה טכנית, באותה שיטה, כלומר בדרך של קשר אסוציאטיבי. מבחינת ה' עניין ומיצוי הנושא בדרך הקצרה ביותר, אני מוכרח לציין שהסרט הישראלי היה יותר טוב.

אני מצטט מהכתבה: „ככל שהלעג מתבטא בהצגת אפיונות קצרצרות מבלי להתעכב על טיפוס זה או אחר, מקבל ה' פסיפס האנושי יותר גוונים, יותר צבעים ויותר אבסורד". הלואי וזה היה כך. ה' אפיונות אינן קצרות, הן כן מתעכבות על טיפוסים אלה ואחרים, והפסיפס האנושי אומנם מקבל יותר גוונים, צבעים ו' אבסורד, אך הוא גם הרבה יותר משעמם. השימוש בגועל-הנפש החזותי אולי טוב להעברת נושא מסוים בשיטת ההימנע, אך מיותר לגמרי כאשר יודעים להעביר אותו נושא בצורה מתמצנת, בהירה, מעניינת, חזקה יותר — ובעיקר אסתטית יותר. **רמי שי, רמת-גן**

גם שריהשיכון אחראי

שרי-המישפטים חיים צדוק מצהיר (קראי תי זאת בדיעות אחרונות) שישנה, ופרי

שואה אטומית בחוף ניצנים

לפני כחודש החליטה הממשלה על בניית תחנת-כוח אטומית, כנראה בחוף ניצנים. בשבוע גדוש חדשות וטירוף — מדרום-אפריקה דרך מבקרי-המדינה ומישרד-הביטחון ועד ל' דרום-מיזרח אסיה, התקבלה החלטה זו ללא כל עירעור. התברר-להגנת-הטבע ורשות שמורות-הטבע שתקו. ברצוני לשאול אותם אדונים נכבדים שחיבו החלטה זו בהרמת-יד, האם הם ביקרו אי-פעם בחוף ניצנים? באותו היגיון עצמו אפשר היה למקם את התחנה בחוף אכזיב או בסחנה.

מאז קום המדינה הושמדו בשפלת-החוף, בזה אחר זה, כמעט כל אתרי-הטבע המשופעים במים מתוקים, כדי לפנות מקום לקבוצות-בטון ולזירמי-בוב. ברוב המקרים יכלה, כנראה, דעת-הקהל, למנוע הרס זה. היום פורסם שפארק הכרמל ניצל מכלייה וכי נמצא מקום אלטרנטיבי למחצבה.

בחוף ניצנים יש כל התנאים ליצירת מרכז-נופש. יש בו שילוב נדיר של חופים נפלא, חורשת-דקלים על החוף, שפך

עלת, אחריות מיניסטריאלית. למשל? בגי' לל המחדל של יום-הכיפורים הלך משה דיין.

ויש לשאול את כבוד שרי-המישפטים: ומחדלים אחרים, למשל גניבות ושוד ב' מישרד-הביטחון דהיום, אינם דורשים את התפטרותו של שרי-הביטחון?

הנה מה שידוע לנו מהעיתונים, למשל: ראש-מועצת רמת-השרון וראש-עיריית הרצליה אמרו בפומבי, שמישרד-השיכון אינו עושה לפתור את בעיית הדירות ל' זוגות צעירים שבאמת זקוקים לשיכון. ו' עוד אמרו שמישרד-השיכון עוזר לעשירים מבין הזוגות הצעירים. השר עופר לא מצא לגכון אפילו להגיב. מהי המסקנה לגבי אחריותו המיניסטריאלית?

נחל עם ביצה, צימחיה ועופות-בר, הרבה עצי-שיקמה גדולים עם שרידי בוסתנים, ובעיקר הרבה-הרבה מים מתוקים. במרחק של 300-400 מטר משפת-הים פעלו בשנים האחרונות מחצבות-כורכר. במחצבות אלו הגיעה הכרייה אל מתחת למיפסל מיהתהום, ולכן נוצרו במחצבות בריכות-ענק של מים מתוקים (או כמעט מתוקים). למים אלה אין שימוש אלטרנטיבי, ובמשך השנים האחרונות התפתחה בבריכות צימחיה-ביצה שבה מבקרים בקביעות עופות-מים שונים. רק מע' טים, יחסית, מכירים פינת-החמד זו, ואלה מבקרים בה ב' קביעות.

בהשקעה כספית קטנה יחסית אפשר לפתח באזור זה חוף-רחצה מסודר, איזור מחנאות ופיקניקים, איזור רחצה במים מתוקים. וכמובן גם שמורות-טבע. אומנם אני מעדיף שחוף ניצנים יישאר שומם מאד, אבל מוטב התפוצצות אוכ' לוסין מבוקרת מאשר שואה אטומית.

אני רק מקווה שנושא זה יעורר את הגורמים הנוגעים בדבר מתרדמתם בעוד-מועד.

ד"ר נקדימון אומיאל, רחובות

צעירים האוהבים קצב בכל, ואלי ישראלי עושה הכל בקצב — כולל הקראת שמור שלו.

ובכן, קורא יקר, אם המיצעד בהגשתו של אלי ישראלי לא מוצא חן בעיניך — אל תקשיב לו. ברצוני להזכירך שיש גם מיצעדים אחרים, כמו מיצעד-המרגנית, שבהם לא תשמע „צעקות". אך, בבקשה ממך, אל תשמיץ אדם מעל דפי עיתון פור פולרי כהעולם הזה.

לידיעתך, יש קבוצה גדולה של מאוינים שלא חושבת כמות. ולאלי ישראלי אומר, כל הכבוד על הגשת המיצעד בטעם ובי' קצב.

זאב צ'חנובסקי, תל-אביב

פקידים בכירים של מישרד-השיכון רכי' שו דירות (נוסף לדירותיהם במקומות אחר' רים בארץ) בתנאים מיוחדים בירושלים, ועכשיו הם מקבלים עבורן שכר-דירה מ' מישפחות שאין להן דירות כלל.

אברהם בוריסוביכראלי, ירושלים

לא רוצה — אל תקשיב

ברצוני להגיב על מיכתבו של א.מ. בשם קבוצת מאוינים (העולם הזה 1967). תחילה אזכיר לאדון הנכבד (שכנראה פחד אפילו להזדהות בשמו). כי מדובר במיצ' עדה-פיומונים הלועזיים ולא בשום תוכי' נית תיעודית או דתית — דבר המצדיק את צורת-ההגשה של אלי ישראלי. למיצ' עדה-פיומונים הלועזיים מקשיבים אנשים

זוכר את הימים איך היינו צוחקים כשיעל היתה אומרת שהיא פוחדת מגנבים?

את הבית בשלוה גמורה ובהרגשה שהוא מוגן היטב. רב-בריה הוא מנעול בטחון מהימן נגד פריצה השומר על דלת ביתך באמונה.

בהשגחת מכון התקנים הישראלי מכון התקנים בדק וניסה במעבדותיו את מנעול הבטחון רב-בריה. בסיום הבדיקות זכה רב-בריה לתו השגחה של מכון התקנים, מה שמאשר את מהימנותו של המנעול. האחריות ל-5 שנים שמעניק רב-בריה מוסיפה, כמובן, למהימנות זו.

רבי-ריח
המכחה לבטחון נגד פריצה

מהיצרן לצרכן: תל-אביב והמרכז:

854458, 853791

844145

ירושלים והסביבה: 533769

חיפה והצפון: 715015

705964 באר-שבע

והדרום: 76840

כי חשבנו שגניבות ופריצות אינן שייכות לצורת החיים שלנו. כולם ידעו איפה בדיוק נמצא המפתח, ואם נעלם חצי ככר לחם וכמה נקניקיות — ידענו שאחד החברים היה רעב, נכנס הביתה, אכל והלך. ופתאום יעל עם הסיפורים המצחיקים על גניבות... זה הפסיק להיות מצחיק כשהתחלנו לשמוע על עוד גניבה ועוד פריצה. ככל שגדלה העיר והתרחבה כך התרבו הפריצות. תחילה התקינו מנעולים בדלתות כל הבתים ועל המפתחות שמרו היטב. אבל

היום גם זה נראה תמים, ומסתבר שבמנעולים ובמפתחות רגילים — לא די. יש צורך במשהו מתוחכם ומשוכלל יותר כדי להתגבר על הפריצות. היום כדי להגן על דלת הכניסה של הבית צריך מנעול בטחון משוכלל הנועל את הדלת ל-4 כוונים. כדי שלבית יוכלו להכנס רק אורחים קרואים. כדי שתוכל לעזוב